

Apám fenyőerdejében járok

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

Vannak növények, amelyek önálló életre kelnek, s furcsamód mintha bennük folytatódna tovább egy emberi történet, ami valahol félúton, mindig befejezetlenül, megszakadt.

Az ilyen növényeknek külön nevük van, nem egyszerűen csak azok, amik, hanem birtokosuk van, mintha hagyatékot, örökséget is jelentenének.

A nappaliban több ilyen cserpes növény is díszlik, a valódi elnevezésükről fogalmam sincs, a latin nevüket meg pláne nem tudom, de öntözéskor, vagy ha csak úgy felettük átnézek az ablakon, másképp közelítek hozzájuk, mint egy áruházban vett példányra.

Itt van például a „papa virága”, amit egy elárvult házból hoztunk örököül, majd hátrahagytuk mi is egy üressé lett házban hónapokra, el is felejtve, locsolva meg pláne nem. Ám a zöld és piros levelek valamilyen csoda folytán négy hó-

Úgy maradt aztán a hátsó kert, s úgy maradtak ott a fák is. Az első hiányévben még kivágtunk egyet-egy

nap elteltével is ugyanúgy élettől duzzadtak, mintha valamilyen különös, éteri kéz öntözte volna a tövet végig: nem volt kérdés, hogy a virág ezentúl hozzánk tartozik, immár végérvényesen, s láthatatlan fonállal köt össze minket az éteri lénnel, aki nem hagyta veszni őt.

Ott van aztán a „mama cserepe”, amibe hol levendula, hol bazsalikom, hol meg sok törődést igénylő koriander kerül, de bármi is van benne épp, mindig a díszes falusi kerámia alsó traktusára festett monogram viselőjének meghajlott hátát, göcsörtös mutatóját látjuk magunk előtt.

Apámnak egész erdeje van.

Nem annak indult, úgy volt, hogy „kiegészítő tevékenység” lesz belőle, miye legyen egy nyugdíjas erdésznek, ha nem több tucat fenyője a hátsó kertben, amit karácsony előtt ki lehet vágni, egyet-kettőt eladni, a többit rokonoknak, barátoknak ajándékozni, nagy a család, háromévente lehetett volna újratelepíteni a gazdára találtak helyét.

Úgy maradt aztán a hátsó kert, s úgy maradtak ott a fák is. Az első hiányévben még kivágtunk egyet-egyét, „apa fája”, mondtuk aztán otthon a feldíszített fenyőre, ami ideig-óráig okozott egyfajta megnyugvást, egészen addig, míg el nem száradt, s le nem peregtek róla a tűlevelek, még csupaszabban mutatva meg az elmúlás maga valóját. A második-harmadik évben anyám még ajándékozott egyet-egyét templomnak, rokonnak, barátnak, úgy téve, mintha csak „közvetítené” a két fél között, mintha nemcsak az lenne élő, aki kapja, hanem aki küldi is. De mi már műfenyőt vettünk, nem is igazán elvből, mint inkább daczból, ha nem az övé, akkor inkább senkié se legyen.

A hátsó kertben nyolc év alatt magasra nőttek a fák, lassan elérik a villanyoszlop tetejét, a mókusok is beköltöztek ide, s időnként feltűnik egy-egy róka erre, sugallva, mintha nem is a tyúkokért jönne, hanem mert egyfajta otthona neki ez a kertvég. Mi pedig, ha kimegyünk oda tobozok után keresgélni, levágni egy-egy lucgallyat így december vége felé – mert az illat azért kell, anélkül nincs ünnep –, azt mondjuk ilyenkor, „apa erdejébe” megyünk.